

ՆԱՆՈՒՆ ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱԳԵՏՈՒԹՅԱՆ

ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱԳԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ Ը

ՔԱՂԱՔԱՑԻ ԿԱՐԵՆ ՆԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆԻ ԴԻՄՈՒՄԻ ՆԻՄԱՆ ՎՐԱ ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱԳԵՏՈՒԹՅԱՆ ՔՐԵԱԿԱՆ ԴԱՏԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՍԳՐՔԻ 427-ՐԴ ՆՈԴՎԱԾԻ ԵՐԿՐՈՐԴ ՄԱՍԻ, 429-ՐԴ ԵՎ 430-ՐԴ ՆՈԴՎԱԾՆԵՐԻ՝ ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱԳԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆԸ ՆՄԱԳԱՏԱՍԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ ԳՈՐԾՈՎ

Քաղ. Երևան

25 հունվարի 2011թ.

Նայասարանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը՝ կազմով. Գ. Նարոյթյունյանի (նախագահող), Կ. Բալայանի (զեկուցող), Ֆ. Թոխյանի, Մ. Թոփուզյանի, Ա. Խաչատրյանի, Վ. Նովհաննիսյանի, Ն. Նազարյանի, Ա. Պետրոսյանի, Վ. Պողոսյանի,

մասնակցությամբ՝

դիմողի ներկայացուցիչներ Տ. Սաֆարյանի, Ա. Ճուղուրյանի,

գործով որպես պարասխանող կողմ ներգրավված՝ ՆՆ Ազգային ժողովի պաշտոնական ներկայացուցիչ՝ ՆՆ Ազգային ժողովի նախագահի խորհրդական Դ. Մելքոնյանի,

համաձայն Նայասարանի Նանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետի, 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի, «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՆ օրենքի 25, 38 եւ 69-րդ հոդվածների,

դռնբաց նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «Քաղաքացի Կարեն Նարոյթյունյանի դիմումի հիման վրա՝ Նայասարանի Նանրապետության քրեական դատարանության օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի երկրորդ մասի, 429-րդ եւ 430-րդ հոդվածների՝ Նայասարանի Նանրապետության Սահմանադրությանը համապարասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:

Գործի քննության առիթը քաղաքացի Կ. Նարոյթյունյանի՝ 11.08.2010թ. ՆՆ սահմանադրական դատարան մուտքագրված դիմումն է:

Ուսումնասիրելով գործով զեկուցողի գրավոր հաղորդումը, դիմող եւ պարասխանող կողմերի գրավոր բացատրությունները, հետագոյնելով Նայասփանի Նանրապետության քրեական դատարարության օրենսգիրքը եւ գործում առկա մյուս փաստաթղթերը, Նայասփանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը **Պ Ա Ր Զ Ե Յ.**

1. ՆՏ քրեական դատարարության օրենսգիրքը ՆՏ Ազգային ժողովի կողմից ընդունվել է 1998 թվականի հուլիսի 1-ին, Նայասփանի Նանրապետության Նախագահի կողմից ստորագրվել՝ 1998 թվականի սեպտեմբերի 1-ին եւ ուժի մեջ է մտել 1999 թվականի հունվարի 12-ից:

Օրենսգրքի վիճարկվող դրույթները եւ հոդվածները գերեզված են ՆՏ քրեական դատարարության օրենսգրքի՝ «Դատական որոշումների կատարումը» վերաբերյալ 12-րդ բաժնի նույնանուն 49-րդ գլխում:

Օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի վիճարկվող 2-րդ մասում սահմանված է. «...2. Օրինական ուժի մեջ մտած դատական որոշումը կատարման է հանձնվում որոշումը կայացրած դատարանի կողմից ոչ ուշ, քան այն ուժի մեջ մտնելուց կամ վերաքննիչ կամ վճռաբեկ արյանից գործը վերադարձվելուց 3 օր հետո»:

Օրենսգրքի 429-րդ եւ 430-րդ հոդվածները համապարասխանաբար սահմանում են դատական որոշումն ի կատար ածելու փուլում դատապարտյալի իրավունքները եւ դատական որոշման վերաբերյալ կասկածների ու անհստակությունների լուծման կարգը:

2. Քննության առարկա գործի դատավարական նախապարմությունը հանգում է նրան, որ Երեւան քաղաքի Արաբկիր եւ Քանաքեռ-Զեյթուն համայնքների առաջին արյանի դատարանը 2007թ. օգոստոսի 7-ին կայացրած դատավճռով դիմողին դատապարտել է երեք տարի ազատազրկման, սակայն պարիժը պայմանականորեն չի կիրառվել, եւ նշանակվել է փորձաշրջան՝ 1 տարի ժամկետով:

Վերոհիշյալ դատավճռի դեմ մեղադրողը ներկայացրել է վերաքննիչ բողոք: ՆՏ վերաքննիչ քրեական դատարանն իր՝ 2007 թվականի սեպտեմբերի 28-ի դատավճռով անփոփոխ է թողել առաջին արյանի դատարանի դատավճիռը, իսկ վերաքննիչ բողոքը՝ առանց բավարարման:

ՆՏ վերաքննիչ քրեական դատարանի հիշյալ դատավճռի դեմ մեղադրող կողմը ներկայացրել է վճռաբեկ բողոք: ՆՏ վճռաբեկ դատարանի 2007թ. նոյեմբերի 30-ի որոշմամբ բեկանվել է ՆՏ վերաքննիչ քրեական դատարանի 2007թ. սեպտեմբերի 28-ի դատավճիռը եւ գործն ուղարկվել է նույն դատարան՝ այլ կազմով նոր քննության, այն հիմնավորմամբ, որ ազատագրկման ձեռով պարիժը պայմանականորեն չկիրառելն անարդարացի է՝ ակնհայտ մեղմ լինելու պատճառով, չի համապատասխանում դատապարտյալի կատարած հանցագործության ծանրությանը եւ դատապարտյալի անձին:

ՆՏ վերաքննիչ քրեական դատարանը գործի նոր քննության արդյունքում իր՝ 2008թ. ապրիլի 25-ի որոշմամբ դարձյալ օրինական ուժի մեջ է թողել Երեւան քաղաքի Արաբկիր եւ Քանաքեռ-Զեյթուն համայնքների առաջին արյանի դատարանի 2007թ. օգոստոսի 7-ին կայացրած դատավճիռը: Որոշումն ուժի մեջ է մտել հրապարակման պահից:

Դիմողի վերաբերյալ քրեական գործը ՆՏ վերաքննիչ քրեական դատարանից Երեւան քաղաքի Արաբկիր եւ Քանաքեռ-Զեյթուն համայնքների ընդհանուր իրավասության դատարանում սրացվել է 2008թ. մայիսի 15-ին:

ՆՏ արդարադատության նախարարության քրեակարարողական վարչության այլընտրանքային պարիժների կատարման բաժնի Արաբկիր եւ Քանաքեռ-Զեյթուն բաժանմունքում դիմողի նկատմամբ կայացված դատավճիռն սրացվել է 2008 թվականի հունիսի 24-ին, եւ հիմք ընդունելով ՆՏ քրեակարարողական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 1-ին մասը, համաձայն որի. «Փորձաշրջանը հաշվարկվում է դատապարտյալին ազատությունից գրկելու հետք չկապված պարիժների կատարման ստորաբաժանումում, իսկ զինձառայողին՝ նրա գորամասի հրամանատարության կողմից հաշվառման վերցնելու պահից», փորձաշրջանն սկսվել է հաշվարկվել այդ օրվանից:

Ներազայում, գտնվելով փորձաշրջանի մեջ, դիմողը կատարել է մեկ այլ հանցագործություն, ինչի համար Երեւան քաղաքի Կենտրոն եւ Նորք-Մարաշ համայնքների ընդհանուր իրավասության դատարանի 2009թ. հունիսի 23-ի դատավճռով դատապարտվել է ազատագրկման երեք տարի ժամկետով, նախկին դատավճռով նշանակված պարիժը պայմանականորեն չկիրառելը վերացվել է, եւ նախկին դատավճռով նշանակված եւ չկրած պարիժից երկու տարի ժամկետով ազատագրկումը գումարվել է վերջին դատավճռով նշանակված պարիժին: Արդյունքում՝ դիմողի նկատմամբ նշանակվել է պարիժ՝ ազատագրկում հինգ տարի ժամկետով:

Այնուհետև դիմողը միջնորդություն է ներկայացրել Երեւան քաղաքի Արաբկիր եւ Քանաքեռ-Զեյթուն վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դարարան՝ խնդրելով դարարանի կողմից սահմանված փորձաշրջանի ժամկետը հաշվարկել իր նկատմամբ կայացված առաջին դարական ակտի ուժի մեջ մտնելու պահից: Միջնորդության հիմքում դիմողի կողմից դրվել է այն փաստը, որ իր նկատմամբ կայացված առաջին դարական ակտը չկատարելու արդյունքում փորձաշրջանի հաշվարկն սկսվել է շուրջ ինն ամիս ուշացումով: Միջնորդությունը դարարանի կողմից մերժվել է՝ հաշվի առնելով այն հանգամանքը, որ դարավճռի ի կատար ածման փուլում կասկածներ կամ անհստակություններ չկան:

3. Դիմողը որպես օրենսգրքի վիճարկվող 427-րդ հոդվածի երկրորդ մասի հակասահմանադրականության հիմնական փաստարկ ներկայացնում է այն, որ հիշյալ դրույթը չի համապատասխանում իրավական որոշակիության սկզբունքին այնքանով, որքանով որ այն չի նախատեսում դարական որոշումները կատարման ուղարկելու հստակ ընթացակարգ:

Օրենսգրքի 429-րդ եւ 430-րդ հոդվածների առնչությամբ դիմողը գրնում է, որ նշված հոդվածներում առկա է օրենսդրական բաց, որը հնարավորություն չի տալիս դարապարտյալին գործը վերադաս դարական արյանից չվերադարձվելու կամ ուշ վերադարձվելու եւ որպես հետեւանք՝ օրինական ուժի մեջ մտած դարական ակտն ի կատար չածվելու կամ ուշ ի կատար ածվելու դեպքում «իր համար վրա հասած վար հետեւանքները վերացնելու» նպատակով օգտվելու դարական պաշտպանությունից:

4. Պարասխանող կողմը՝ առարկելով դիմողի փաստարկների դեմ, նախ գրնում է, որ դիմողի փաստարկներն ուղղված են միայն ՏՏ քրեական դարավարության օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի հակասահմանադրականությունը հիմնավորելուն, ինչը վկայում է այն մասին, որ դիմողն ըստ էության վիճարկում է միայն նշված նորմի սահմանադրականությունը:

Որոշումը կայացրած դարարանը վերադաս դարական արյանների կայացրած որոշումների մասին իրազեկվում է միայն համապատասխան դարական ակտը եւ գործը ԿՎԿ դարարան ուղարկելու միջոցով: Բացի դրանից, դարական որոշումների կատարման ընթացքում երբեմն առաջանում են իրավական բնույթի հարցեր, առանց որոնց լուծման հնարավոր չէ ապահովել դարական որոշումների ի կատար ածումը:

Այդ հարցերը քննվում եւ լուծվում են միայն դատարանի կողմից՝ ՏՏ քրեական դատարանի օրենսգրքով սահմանված կարգով: Ըստ պատասխանողի՝ դրանով է պայմանավորված այն հանգամանքը, որ օրենսդիրն օրինական ուժի մեջ մտնող դատարանի որոշումը կատարման հանձնելը պայմանավորել է վերաքննիչ կամ վճռաբեկ ստանալից գործն ստանալու հանգամանքով:

Ըստ պատասխանողի՝ օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի 2-րդ մասում ամրագրված դրույթը համապատասխանում է նաեւ իրավական որոշակիության սկզբունքին: Այդ դրույթը սահմանում է դատարանի որոշումը կատարման հանձնելու, պատժի ժամկետի հաշվարկման կարգը:

Վկայակոչելով ՏՏ քրեակատարողական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածով սահմանված՝ փորձաշրջանի հաշվարկման կարգը, առանձին ենթաօրենսդրական ակտերով սահմանված համապատասխան իրավակարգավորումը՝ պատասխանողը գտնում է, որ պատժը պայմանականորեն չկիրառելու դեպքում փորձաշրջանի հաշվարկման կարգը հստակ է եւ դատապարտյալին հնարավորություն է տալիս հստակ կանխորոշելու իր վարքագիծը եւ կանխատեսելու դրա հնարավոր հետեւանքները:

5. Դիտարկելով ՏՏ քրեական դատարանի օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի 2-րդ մասի դրույթներն իրավական որոշակիության սկզբունքի տեսանկյունից՝ ՏՏ սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ ՏՏ քրեական դատարանի օրենսգրքի 12-րդ բաժնի 49-րդ գլխի հոդվածները՝ իրավակարգավորման առարկայի ամբողջականության մեջ, դատարանի ակտի օրինական ուժի մեջ մտնելու, դատարանի որոշումը կատարման հանձնելու, դատարանի կատարած աշխատանքի փուլում դատապարտյալի իրավունքների ապահովման, դատարանի որոշման վերաբերյալ կասկածների եւ անհստակությունների լուծման, դատարանի կատարման հետաձգման հարցերով իրավակարգավորման բաց կամ անհստակություն չունեն:

Միաժամանակ, առկա է հասկացության որոշ անհստակություն: Մասնավորապես, եթե դատարանի ակտի ուժի մեջ մտնելու հետ կապված հարցերը լուծելիս օրենսդիրն օրենսգրքի նույն 427-րդ հոդվածի 1-ին մասում կիրառում է «դատարանի՝ գործն ըստ էության լուծող դատարանի ակտ», «դատարանի՝ գործն ըստ էության չլուծող դատարանի ակտ», «վերաքննիչ դատարանի եւ վճռաբեկ դատարանի դատարանի ակտեր» եզրույթները (որոնց մեկնաբանությունն ըստ էության տրված է ՏՏ

քրեական դատավարության օրենսգրքի 6-րդ հոդվածում), ապա օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի՝ վիճարկվող 2-րդ մասում, կարգավորելով դատական ակտերի ի կատարումնան հետ կապված հարաբերությունները՝ օրենսդիրը կիրառում է **«դատական որոշում»** եզրույթը (այն տեղ է գրել նաև օրենսգրքի 52, 54, 289, 428, 429, 430, 431, 437, 499.15-րդ հոդվածներում):

ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի 2-րդ մասի վերնագրում նախկինում տեղ է գրել «դատարանի որոշման» բառակապակցությունը, որը հետագայում՝ 28.11.2007թ. ՆՕ-270-Ն օրենքով փոխարինվել է «դատական ակտերի» բառակապակցությամբ, նույնն էլ վերաբերում է նույն օրենքի հիման վրա վերոհիշյալ հոդվածի 1-ին մասում կատարված փոփոխությանը, որտեղ նույնպես «դատարանի որոշում» բառակապակցությունը փոխարինվել է «դատական ակտեր» բառակապակցությամբ:

ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի՝ «Քրեական դատավարության օրենսգրքում տեղ գրած հիմնական հասկացությունները» վերաբառությամբ 6-րդ հոդվածի 9) ենթակետում սահմանվում է **«որոշում»** եզրույթը՝ «որոշում՝ քրեական գործով դատարանի որոշումները, բացի դատավճռից, ինչպես նաև մինչդատական վարույթի ընթացքում հետաքննության մարմնի, քննիչի, դատախազի կայացրած որոշումները», իսկ 7) ենթակետում արվում է **«դատավարական որոշումներ»** եզրույթի սահմանումը, այն է՝ «դատավարական որոշումներ՝ քրեական դատավարության ընթացքում իրավասու մարմինների կամ պաշտոնատար անձանց կողմից ընդունվող՝ սույն օրենսգրքով նախատեսված որոշումներ՝ դատավճիռներ, որոշումներ»: Մինչդեռ ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքում «դատական որոշում» եզրույթի որևէ մեկնաբանություն առկա չէ, որը հանգեցնում է հասկացության անհստակության:

Սահմանադրական դատարանը միեւնույն ժամանակ արձանագրում է, որ իրավակիրառական պրակտիկայի կողմից ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի 2-րդ մասում տեղ գրած «դատական որոշում» եզրույթը մեկնաբանվում է որպես օրինական ուժի մեջ մտնող եւ կիրառման ենթակա ցանկացած դատական ակտ, ինչը բխում է օրենսդրության փրամաբանությունից: Այսինքն՝ օրենսգրքի վերոհիշյալ դրույթներում տեղ գրած՝ վերը նշված հասկացություններն իրավակիրառական պրակտիկայում առկա մեկնաբանության շրջանակներում չեն առաջացնում իրավական անորոշություն եւ դրա արդյունքում՝ անձանց սահմանադրական իրավունքների խախտման վրանգ:

6. Սահմանադրական դատարանը հարկ է համարում արձանագրել նաև, որ ՏՏ օրենսդրությամբ սահմանված չէ գործը վերաքննիչ կամ վճռաբեկ դատարանից առաջին աստիճանի դատարան ուղարկելու առանձին ընթացակարգ: Դա վերաբերում է նաև հիշյալ դատարաններից գործն առաջին աստիճանի դատարան ուղարկելու հստակ ժամկետներին, որով անմիջականորեն պայմանավորված են մի շարք պարտավորությունների հաշվարկման ժամկետները: Սակայն հաշվի առնելով ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի 2-րդ մասի իրավակարգավորման նպատակն ու առարկան՝ սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ վերը նշված բացը պայմանավորված չէ ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի 2-րդ մասի առկա ձեւակերպմամբ:

Իր մի շարք մասնավորապես՝ ՄԴՈ-864 եւ ՄԴՈ-914 որոշումներում իրավունքի բացի սահմանադրականության հարցը քննության առնելու իրավասության վերաբերյալ սահմանադրական դատարանն արտահայտել է իրավական դիրքորոշում առ այն, որ իրավակարգավորման բացի նորմատիվ իրավական լուծումը հանդիսանում է օրենսդիր իշխանության իրավասությունը: Մասնավորապես, համաձայն հիշյալ որոշումների՝ «Իրավունքի բացը հաղթահարելու հարցում օրենսդիր մարմնի եւ սահմանադրական դատարանի իրավասությունները դիտարկելով իշխանությունների փառանջաբան սկզբունքի համարեքստում՝ սահմանադրական դատարանը հարկ է համարում արձանագրել, որ բոլոր դեպքերում, երբ իրավունքի բացը պայմանավորված է իրավակարգավորման ոլորտում գրգռող կոնկրետ հանգամանքների առնչությամբ նորմատիվ պարվիրանի բացակայությամբ, ապա նման բացի հաղթահարումն օրենսդիր մարմնի իրավասության շրջանակներում է»: Նախկին առնելով սույն գործի առանձնահատկությունները՝ սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ իրավունքի բացի վերաբերյալ ՄԴՈ-864 եւ ՄԴՈ-914 որոշումներում արտահայտված իրավական դիրքորոշումը կիրառելի է նաև սույն գործի շրջանակներում:

7. ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի վիճարկվող 429-րդ հոդվածի առնչությամբ սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ այդ հոդվածի առանձին դրույթներ, մասնավորապես, 429-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 2-րդ եւ 3-րդ պարբերությունները, 4-րդ մասի երկրորդ նախադասությունը դիմողի նկատմամբ չեն կիրառվել:

Ինչ վերաբերում է ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 429-րդ հոդվածի մյուս դրույթներին եւ 430-րդ հոդվածին, ապա դրանց առնչությամբ սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ հաշվի չի առնված «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 69-րդ հոդվածի 4-րդ մասով սահմանված՝ վիճարկվող դրույթի՝ Սահմանադրությանը հակասելու հիմնավորումներ ներկայացնելու՝ դիմողին ներկայացվող պահանջը, համաձայն որի՝ վիճարկվող օրենքի դրույթի հակասահմանադրականությունը պետք է հիմնավորված լինի օրենքի 68-րդ հոդվածի 7-րդ մասում նշված որևէ հարկանիշով: Անհատական դիմումին ներկայացված այս պահանջը նշանակում է, որ դիմողը պետք է փորձի բավարար կերպով իրավաբանորեն հիմնավորել, թե իր սահմանադրական որ իրավունքներն են խախտվել եւ ինչ անմիջական պարճառահետեւանքային կապ է առկա վիճարկվող օրինադրույթի եւ իր իրավունքների խախտման փաստի միջեւ:

Նշված պահանջը չկատարելու պարագայում՝ սահմանադրական դատարանը հաշվի առնելով 17.03.2009թ. ՄԴԱՌ-21 որոշման մեջ արտահայտված այն իրավական դիրքորոշումը, համաձայն որի՝ «անհատական դիմումն ակնհայտ անհիմն է, երբ, թեւ դրանում բարձրացված հարցը ենթակա է սահմանադրական դատարանի քննությանը, այնուամենայնիվ, դիմումում չեն բերվում բավարար իրավական փաստարկներ այն հիմնավորելու համար», գտնում է, որ ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 429-րդ եւ 430-րդ հոդվածների առնչությամբ դիմումն ակնհայտ անհիմն է:

«Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 60-րդ հոդվածի 1-ին կետի համաձայն. «Սահմանադրական դատարանը կարճում է գործի վարույթը ... գործի քննության ցանկացած փուլում, եթե բացահայտվել են սույն օրենքի 32-րդ հոդվածով նախատեսված՝ գործի քննությունը մերժելու հիմքեր»:

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից եւ ղեկավարվելով Նայասրանի Նանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետով, 102-րդ հոդվածով, «Սահմանադրական դատարանի մասին» Նայասրանի Նանրապետության օրենքի 63, 64 եւ 69-րդ հոդվածներով, Նայասրանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը **Ո Ր Ո Շ Ե Ց**.

1. Նայասրանի Նանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքի 427-րդ հոդվածի երկրորդ մասը համապարասխանում է Նայասրանի Նանրապետության Սահմանադրությանը:

2. «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 6-րդ կետի, 60-րդ հոդվածի 1-ին կետի, 69-րդ հոդվածի 1-ին և 7-րդ մասերի պահանջների հիման վրա՝ գործի վարույթը մասամբ՝ Նայասրանի Նանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքի 429-րդ և 430-րդ հոդվածների մասով, կարճել:

3. Նայասրանի Նանրապետության Սահմանադրության 102-րդ հոդվածի երկրորդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է և ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՏՈՂ

Գ. ՆԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

25 հունվարի 2011 թվականի
ՍԳՈ-933